

kalbt ikke blot Generaler og Oberster, men ogsaa Oberstlieutenanter og Majorer, og jeg vil fremdeles tillade mig at henlede Opmærksomheden paa — thi vi have efter min Mening været svage nok til at indrømme, at denne pæne og meget yndede Titel af General maatte blive tillagt, ikke, som det tidligere var foreslaaet, ogsaa af den ærede Krigsminister, 6, men 12 Officerer — at de 6 yngste Generaler i Virkeligheden ere det, vi hidtil have havt i de 6 ældste Oberster, og at de yngste Oberster ere, hvad vi hidtil have havt i Oberstlieutenanter og Majorer. Naar man seer hen dertil og tillige seer hen til, at vi, idetmindste den store Fleerhed af os, lige siden 1864 havde ventet og fremdeles maa vente, at det vil blive en alvorlig Gjenstand for Regjeringens og for Repræsentationens Arbejde at bringe Statens Udgifter, og deriblandt ogsaa Statsforvaltningsudgifterne, ned til en tarveligere Maalestok end den, hvortil de siden Christian den 8des Tid ere naaede op, og det ganske væsentligt for Statsforvaltningens Bedkommende, maa jeg tilstaae, at jeg troer, at det vilde være meget løst, om man ved et Organisationsværk som dette ikke strax begyndte at tage Hensyn dertil ved Fastsættelsen af de høieste Officerers Løn. Jeg paaftaaer da, at saaledes som disse høiere Officerer vilde være stillede i almindelige Tider, nemlig i Fredstid, er det en meget anstændig Lønning at give 3,500 Rd. ved Fastsættelsen af de høieste Officerers Løn, og jeg paaftaaer da, saaledes som disse høiere Officerer vilde være stillede i almindelige Tider, der vil være Fredstid, er det en meget anstændig Løn af 3,500 Rd. til de 6 ældre og 3,000 Rd. aarlig til de 6 yngre Generaler, og jeg holder saa meget mere derpaa, som ikke blot Thinget allerede med stor Majoritet har samstemmet deri, men det ogsaa er saa langt fra at være en Modsigelse hos mig selv at fordrø disse Sæiser, at i det Forslag til Infanteriets Ordning, jeg fremlagde i den saakaldte Militair-commission, vare Sætterne for Majorer, Oberstlieutenanter og Oberster — Generaler havde vi ikke, og dem troer jeg, at det for en Armee som Danmarks er det Rigtigste, ligesom i Schweiz, at være fri for — netop som her fra 2,000 Rd. til 3,500 Rd. Dertil kommer,

at jeg i høi Grad vilde beklage, om man, for Noget at forbedre disse Lønninger, vilde gaa den Vej, som ærede Medlemmer, der tildeels ere nære og kjære Venner af mig, have stillet Forslag om under Nr. 6, hvorved de, bibeholdende de nedsatte og i Sandhed kummerlige Lønninger for en stor Deel af Premierlieutenanterne og nedfættende de Lønninger, der med saa stort Fleertal og med den høieste ærede Krigsministers saa levende Understøttelse bleve fastsatte for Capitainerne, have forbedret Stabsofficerernes Løn, ikke ganske ubetydeligt. Jeg kan ikke Andet, end fraraade dette Forslag. Jeg vilde meget hellere see, at Loven slet ikke kom ud denne Gang, end at den kom ud med saadanne Nedfættelser i Capitainernes Lønninger som dem, der ere gjorte i dette Forslag. Jeg behøver ikke at gjøre opmærksom paa, at det udtrykkeligt er forbeholdt i Loven, at Ingen skal tabe af sine bestaaende Indtægter. Skulde der derfor være Majorer, Oberstlieutenanter, Oberster eller Generaler, der i Dieblirket ere ansatte til og have høiere Indtægter end de her foreslaaede Gager, er det en Selvfølge, at de gennem personlige Tillæg vilde blive holdte skadesløse derfor. — Derimod har jeg ikke kunnet lade være med, imod mit sædvanlige, strengt fulgte parlamentariske Princip, ved denne Behandling af Loven, at gjøre et yderligere Forsøg paa at komme idetmindste en Deel af Underofficersklassen til Hjælp. Jeg har tilladt mig, understøttet af 4 ærede Medlemmer af Udvalget, at foreslaae, at den ældre Halvdeel af Oversergenterne, der væsentligt vil indbefatte de saakaldte Commandeersergenter, lønnes ikke med 420 Rd., men med 450 Rd. Jeg har troet at burde gjøre endnu dette Forsøg. De ærede Medlemmer vilde erindre, at Flere af os forrige Gang havde foreslaaet denne Sats forhøiet til 465 Rd.; denne Gang har jeg imidlertid indskrænket Forslaget til det lavere Beløb af 450 Rd. og til det indskrænkede Antal af den ældre Halvdeel. Da den høitærede Krigsminister i Landsthinget, hvor denne Sag af en af mine Venner blev antydet, har udtalt sig derom, i alt Fald ikke ligefrem bifaldende, frygter jeg, at han maaskee ikke vil med sær Styrke tage det under Armene og anbefale det, og jeg kan altsaa ikke nære